

הצרות של בן

ברי ל. פוליסר
ציורים דויד

בן היה שונה. והילדים ידעו זאת. אחדים מהם לא רצו לשחק אתו, קראו לו בשמות גנאי ואמרו כי הוא מוזר, גדול ומגושם. בן היה גדול מרוב ילדי בית הספר ובאמת היה קצת מגושם. אך הוא לא היה מוזר.

הוא אהב לרוץ סביב
לבית הספר ועשה
קולות יללה מצחיקים.
הוא אהב לטפס על
עצים ולנפנף לחרקים
שזמזמו סביבו.
וכשרצה לרוץ, הוא ירד
על ארבע ודהר במגרש
המשחקים.
אך לבן זה לא היה
מוזר. הוא נהנה לשחק
כך.

היו דברים רבים שכן אהב לעשות. הוא אהב לקפוץ דרך החישוק העגול ולרכב על חד-אופן עם עיניים קשורות. הוא ידע לאזן דג על אפו ואפילו ללכת על חבל מתוח בגובה. והוא יכול היה לרקוד טוב יותר מכולם.

אבל הוא תמיד הסתבך. קשה היה לו לקום בבוקר, במיוחד בחודשים החורפיים הקרים. לפעמים הוא איחר לאוטובוס של בית הספר ולפעמים הוא היה נרדם עם ראש על השולחן, ממש באמצע השיעור. המורה נזפה בו לפני כולם, ולפעמים שלחה אותו למנהל.

בן שנא ללכת למנהל. זה היה איש גדול, עם גבות שחורות עבות ושפם עבה ארוך שעשה אותו דומה לאריה ים.

הוא הביט תמיד על בן ואמר "בנימין, אתה יודע מדוע שלחו אותך אלי?"

בן היה מביט על הרצפה, סובב את ראשו ועונה "חררומפ!"

"בנימין" המנהל שאל "מדוע אינך יכול להתנהג כמו כולם?"

"חררומפ!" היה אומר בן.

בנימין מסכן. הוא לא ידע מה לענות.

הוא ניסה להיות כמו כולם אך הכל הלך להפך.
ילדים עמדו בתור כדי לשתות מים. גם בן ניסה לשתות,
אבל הוא התיז מים על כולם.
כמה ילדים צחקו ואחרים נרטבו והתחילו לבכות. ואז בא
המורה ובן נשלח למשרד המנהל – שוב.
המנהל היה מרים את גבותיו השחורות והעבות, מוריד
את משקפיו, למנענע בראשו ונאנח.

בן ניסה להתלבש כמו כל הילדים. הוא אפילו ניסה לאכול כמותם.
אך זה לא פעל.
הוא לא היה כמוהם. וכשניסה להיות כמותם, נעשה עוד יותר
אומלל. הוא היה שונה, בדיוק כפי שכולם אמרו.

יום אחד אמרו לבן לבוא למשרד. שם אדם בחליפה
אפורה שאל אותו שאלות.
"בן, מדוע אתה מנסה להיות שונה?"
"חררומפ!" ענה בן.
"האם כדי ששימו לב עליך?"
"חררומפ!" אמר בן שוב.
האיש הוריד את משקפיו ואמר "בן, אין כל סיבה
שלא תתנהג כמו כל יתר הילדים."
"אני רוצה שתלך החוצה" המשיך האיש "ואם תעשה
מה שהם עושים תלמד איך להסתגל."

בן רץ החוצה. הוא שנה לרוץ בבגדים והרגיש בהם
מוזר. אך הוא מיהר לחצר בית הספר.
כולם שיחקו וצעקו. היו שגלשו במגלשה. גם בן ניסה
לגלוש, אבל אז הוא נתקע שם.

לאורה, הילדה שישבה לידו בכיתה, התנדנדה. גם בן רצה להתנדנד אך כשהתיישב על הנדנדה הלוח נשבר. אחד הילדים קרא למורה. "עכשיו אני בצרות" חשב בן. המורה תשלח אותו למנהל. הוא ידע שייענש. אבל במקום במרה שלו באה המורה שושנה מכיתה אחרת. "בן שבר את הנדנדה" סיפרה לאורה "הוא תמיד גורם לצרות ומטריד אותנו. את צריכה לשלוח אותו למנהל, זה מה שהמורה שלנו עושה תמיד."

בן נהם. הוא היה כבר מוכן ללכת למנהל שוב. אבל פתאום משהו דגדג אותו. הוא שם את ידו תחת הזרוע והוציא חרק מהפרווה שלו. "בן, בבקשה, שים לב".

בן הרגיש שהוא לא שם לב. הוא רצה להקשיב, אבל פתאום, על העץ ליד המורה שושנה, ראה ענף מלא גרגירים אדומים. הוא התרומם והתחיל לאכול את הגרגירים.

המורה חייכה. היא עברה לצד שני של המגרש בלי לומר מילה.

והיא לא שלחה אותו למנהל!

באותו ערב בן הביט בראי. הוא הוציא קדימה את
אפו וחרק בשיניו. היו לו שיניים טובות, חדות.
הוא הביט על אוזניו, עיניו והאף, הרים את
שערות מהפנים ועמד ליד הכיור הרבה זמן.
הוא לא הבין מדוע כולם חושבים שהוא צריך
להיות כמו ילדים אחרים. כשניסה לדמות להם,
זה לא צלח.
לפני שנשכב במיטה הוא שם את בגדיו בארון,
הוריד את נעליו ושם הצדה. הוא לא היה זקוק
להם יותר.

למחרת, בהפסקה, בן איזן דג על אפו. לאורה
וחבריה עמדו סביב והסתכלו. הם עוד לא ראו אף
אחד שיודע לעשות זאת. כשגמר הילדים מחאו כף.
מובן שהענישו אותו כי הביא דג לבית הספר, אבל
הוא לא דאג. הוא לא רצה יותר לנסות להיות כמו
אחרים.

הוא היה שונה ולא היה בכך כל רע. למעשה מצא חן
בעיניו להיות שונה.

הוא ידע שהוא יכול לעשות דברים שונים טוב מכל
אחד אחר.

אף אחד לא ידע לאזן דג על אפו או לרכב על
חד-אופן. ואף אחד לא ידע לרקוד כמוהו. היו
דברים שהמורה, המנהל והאיש בחליפה האפורה
לא הבינו. אבל הוא ידע.
בן הצטער שהם לא הבינו זאת, אבל הוא היה
מאושר להיות שוב הוא בעצמו. וזאת הייתה
הרגשה טובה.